

ভাৰত চৰকাৰৰ হৈ প্ৰতিনিধিত্বত সচিব

-বনাম-

কে.ভি. স্বামীনাথন

নৱেম্বৰ ১৮, ১৯৯৬

[ন্যায়াধীশ কে. ৰামাস্বামী আৰু ন্যায়াধীশ জি.বি. পট্টনায়ক]

পেঞ্চন(কৰ্মনিবৃত্তি ভাট্টা):

স্বাধীনতা সংগ্ৰামী- পেঞ্চনৰ বাবে দাবী- বেনেফিত অৱ
ডাউট(দ্বিধাৰ সুবিধা)ৰ আধাৰত প্ৰদান কৰা- আবেদনৰ তাৰিখৰ পৰা
দাবী- উপস্থাপন কৰে যে, বহনক্ষম নহয়- দাবীকৰ্তা আদেশৰ তাৰিখৰ পৰা
পেঞ্চনপ্ৰাপ্ত হ'ব, আবেদনৰ তাৰিখৰ পৰা নহয়, উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ আদেশৰ
দ্বাৰা মুকলি কৰা পৰিমাণ প্ৰতি মাহে পৰিশোধ কৰা পৰিমাণৰ পৰা
সমানুপাতিকভাৱে কৰ্তন কৰা হয়।

ইউনিয়ন অফ ইণ্ডিয়া বনাম এম.আৰ. চেলিয়াহ খেভাৰ চি.এ. নং
৭৭৬২-১৯৯৬-ৰ ৩০.৪.১৯৯৬তাৰিখে লোৱা সিদ্ধান্তত নিৰ্ভৰ কৰিছিল।

উদ্ধৃতি- ইউনিয়ন অৱ ইণ্ডিয়া বনাম গণেশ চন্দ্ৰ দোলাই আৰু অন্যান্য,
[১৯৯৭] ১০ এছ.চি.চি.২৮৯; মুকুন্দ লাল ভাণ্ডাৰী আৰু অন্যান্য বনাম
ইউনিয়ন অফ ইণ্ডিয়া আৰু অন্যান্য, [১৯৯৩] এচ.ইউ.পি.পি. ৩ এছ.চি.চি.

৩; অমৰনাথ মালহোত্ৰা আৰু অন্যান্য বনাম ইউনিয়ন অৱ ইণ্ডিয়া,
১৯.১০.১৯৯৪-ত সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছে।

দেৱানী আপীল ক্ষেত্ৰাধিকাৰ: দেৱানী আপীল নং ১৫০৭৭-১৯৯৬।

মাদ্ৰাজ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ১৯৯৪চনৰ ডব্লিউ.পি. নং ১৫৭৩২-ত
১৪.৩.৯৫তাৰিখৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা।

আপীলকাৰীৰপক্ষত হেমন্ত শৰ্মা আৰু পি. পৰমেশ্বৰন।

উত্তৰদাতাৰপক্ষত এ. ফ্ৰান্সিছ জুলিয়ান আৰু এ. মাৰিয়াৰপুথাম।

আদালতৰ নিম্নলিখিত নিৰ্দেশ প্ৰদান কৰা হৈছিল:

অনুমতি প্ৰদান কৰা হৈছে।

বিশেষ অনুমতিৰ দ্বাৰা এই আবেদন মাদ্ৰাজ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ডব্লিউ.
পি. নং ১৫৭৩২-৯৪-ত ১৪.৩.১৯৯৫তাৰিখত দিয়া ৰায়ৰ পৰা উদ্ধৃত হয়।
উত্তৰদাতাই স্বাধীনতা সংগ্ৰামী হিচাপে এই সুবিধা দাবী কৰিছিল, সেই সুবিধা
কিন্তু দীৰ্ঘদিন ধৰি স্থগিত ৰখা হৈছিল। অৱশেষত, উত্তৰদাতাক দ্বিধাৰ
সুবিধা প্ৰদান কৰি, তেওঁক ১৮.১১.১৯৮৯ত পেন্সন প্ৰদান কৰা হৈছিল।
সাহায্যত সন্তুষ্ট নহৈ, উত্তৰদাতাই আবেদনৰ তাৰিখৰ পৰা পেন্সন দাবী কৰি
লেখ আবেদন দাখিল কৰিছিল। বিতৰ্কিত নিৰ্দেশটোত, উচ্চ ন্যায়ালয়ে

আবেদনৰ তাৰিখৰ পৰা পেন্সন পৰিশোধ কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিছে। বিতৰ্কটো এতিয়া ৰেছ ইন্টিগ্ৰা(অমীমাংসিত বিষয়) নহয়। এই আদালতে ১৯৯৬চনৰ ৩০এপ্ৰিলত সিদ্ধান্ত লোৱা *ভাৰত সংঘ বনাম এম. আৰ. চেলিয়াহ থেভাৰ* চি. এ. নং. ৭৭৬২/৯৬-ত সমগ্ৰ বিতৰ্কটো বিবেচনা কৰিছে আৰু এনেদৰে ৰায় দিছে-

"দুয়োপক্ষৰ পৰা পৰামৰ্শ শুনিলো। ভাৰত সংঘৰ হৈ ১৯৯৫চনৰ ২৪এপ্ৰিল তাৰিখৰ এই আদালতৰ খণ্ড বিচাৰপীঠৰ সিদ্ধান্তৰ ওপৰত দৃঢ়ভাৱে নিৰ্ভৰশীল হৈছে। আনহাতে, উত্তৰদাতাৰ বিদ্বান পৰামৰ্শদাতাই *মুকুন্দ লাল ভাণ্ডাৰী আৰু অন্যান্য বনাম ভাৰত চৰকাৰ*, ১৯৯৩ এছ.ইউ.পি.পি. (৩) ২ লগতে, ১৯৯৪চনৰ ১৯অক্টোবৰ তাৰিখৰ *অমৰনাথ মালহোত্ৰা আৰু অন্যান্য বনাম ভাৰত চৰকাৰ*ৰ সিদ্ধান্তত নিৰ্ভৰ কৰিছিল। অৱশ্যে, পাৰ্থক্যটো হ'ল এইয়ে যে, ভাৰত চৰকাৰে নিৰ্ভৰ কৰা গোচৰটোত, উত্তৰদাতাসকলক নীতিৰ অধীনত সুবিধা প্ৰদান কৰা হৈছিল এই কাৰণে নহয় যে, উত্তৰদাতাসকল স্পষ্টভাৱে স্বাধীনতা সংগ্ৰামী আছিল, কিন্তু এই কাৰণে যে, বৰঞ্চ দ্বিধাৰ সুবিধা দিয়া হৈছিল আৰু সেয়েহে পেন্সন আদেশৰ তাৰিখৰ পৰা সীমাবদ্ধ কৰা হৈছিল, আবেদনৰ তাৰিখৰ পৰা নহয়। উত্তৰদাতাসকলে নিৰ্ভৰ কৰা দুয়োটা গোচৰৰ ভিতৰত, লাভালাভৰ কোনো প্ৰশ্নই সত্যৰ সন্ধানৰ ওপৰত আধাৰিত হোৱা নাছিল যিয়ে স্পষ্টভাৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰা নাছিল যে, আবেদনকাৰীসকল স্বাধীনতা সংগ্ৰামী আছিল

কিন্তু, উদাৰতাৰ ভিত্তিত তেওঁলোকক দ্বিধাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰা আৰু আদেশৰ তাৰিখৰ পৰা সীমাবদ্ধ কৰা হৈছিল। সেয়েহে আমি এই অভিমত পোষণ কৰো যে, ভাৰত চৰকাৰৰ হৈ বিদ্বান অতিৰিক্ত ছলিচিটৰজেনেৰেলজনৰ দ্বাৰা নিৰ্ভৰ কৰা সিদ্ধান্ত আৰু উত্তৰদাতাৰ দ্বাৰা নিৰ্ভৰ কৰা দুয়োটা সিদ্ধান্তৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। তাৎক্ষণিক ক্ষেত্ৰত, যিহেতু দ্বিধাৰ সুবিধা দিয়া হৈছিল আৰু সেই ভিত্তিত স্বাধীনতা সংগ্ৰামীৰ মৰ্যাদা স্বীকৃতি দিয়া হৈছিল, সেয়েহে গোচৰটো প্ৰথমে উল্লেখিত- ২৪এপ্ৰিল, ১৯৯৫তাৰিখৰ (ভাৰত চৰকাৰ বনাম গণেশ চন্দ্ৰ দোলাই আৰু অন্যান্য) সিদ্ধান্তৰ দ্বাৰা সামৰি লোৱা হ'ব।"

ওপৰত নিৰ্ধাৰিত আইনী স্থিতিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি, যদিও উত্তৰদাতাজন স্বাধীনতা সংগ্ৰামী হিচাপে পেম্বনৰ অধিকাৰী নাছিল, তেওঁক দ্বিধাৰ সুবিধাৰ ভিত্তিত সাহায্য প্ৰদান কৰা হৈছিল। সেয়েহে, তেওঁ কেৱল অৰ্ডাৰৰ তাৰিখৰ পৰাহে এই পেম্বনৰ অধিকাৰী আৰু আবেদনৰ তাৰিখৰ পৰা নহয়। আমাক জনোৱা হৈছে যে, উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ নিৰ্দেশ অনুসৰি, এই ধনৰ পৰিমাণ মুকলি কৰা হৈছে। এই পৰিস্থিতিত, আবেদনকাৰীক ধন ঘূৰাই দিবলৈ কোৱাৰ পৰিৱৰ্তে, প্ৰতি মাহে পৰিশোধ কৰিবলগীয়া ধনৰাশিৰ পৰা সমানুপাতিকভাৱে পৰিশোধ কৰা ধনৰ পৰিমাণ কাটিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হয়।

সেই অনুসৰি আবেদনৰ অনুমতি দিয়া হয়। ব্যয় অবিহনে।

আৰ. পি.

আপীল অনুমোদিত।

.....

অনুবাদ: ড. অৰ্চনা দেৱী, কনিষ্ঠবৰ্গ অনুবাদক,অনুবাদ শাখা,গৌহাটী উচ্চ
ন্যায়ালয়

DISCLAIMER

The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

“স্থানীয় ভাষালৈ অনূদিত এই ৰায় গোচৰত জড়িত পক্ষই বুজি পোৱাৰ উদ্দেশ্যে সীমিত ব্যৱহাৰৰ বাবেহে। ইয়াৰ বাদে অন্য ক্ষেত্ৰত অনূদিত ৰূপ ব্যৱহৃত নহ'ব। সকলো ব্যৱহাৰিক আৰু বিভাগীয় কামৰ লগতে ৰায়ৰ কাৰ্য্যকৰীকৰণ আৰু ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰতো এই ৰায়ৰ ইংৰাজী সংস্কৰণটোৱেই সঠিক বুলি বিবেচিত হ'ব।”

.....